

Mezi námi a těmi v nebi existuje nezničitelné pouto

Při pravidelné středeční katechezi uvažoval papež František o „společenství svatých“, které se částečně prožívá, když se křesťané modlí ke svatým a prosí je o pomoc.

02.02.2022

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

V uplynulých týdnech jsme se mohli hlouběji zabývat postavou svatého Josefa, přičemž jsme vycházeli z

několika málo, ale důležitých informací uvedených v evangeliích a také z aspektů jeho osobnosti, které církve v průběhu staletí dokázala vyzdvihnout prostřednictvím modlitby a zbožnosti. Vycházejí právě z tohoto „sdíleného pocitu“ v dějinách církve, který provázel postavu svatého Josefa, bych se dnes rád zastavil u důležitého článku víry, který může obohatit náš křesťanský život a může také utvářet náš vztah ke svatým a k našim zemřelým blízkým tím nejlepším možným způsobem: mluvím o společenství svatých. Mnohokrát ve vyznání víry říkáme: „Věřím ve společenství svatých“. Ale když se zeptáte, co je to společenství svatých - *comunione dei santi*, vzpomínám si, že jsem jako dítě hned odpovídal: „Aha, svatí přistupují ke svatému přijímání“. (V italštině slovo *comunione* označuje společenství i přijímání, pozn. překl.) Nerozumíme tomu, co říkáme. Co je společenství svatých? Nejde o to, že

svatí přistupují ke svatému přijímání, nejde o to: jde o něco jiného.

Někdy může i křesťanství propadnout formám zbožnosti, které se zdají odrážet mentalitu spíše pohanskou než křesťanskou. Zásadní rozdíl spočívá v tom, že naše modlitba a oddanost věřícího lidu není založena na důvěře v člověka, obraz nebo předmět, i když víme, že jsou posvátné. Prorok Jeremiáš nám připomíná: „Prokletý je člověk, který doufá v člověka, [...] blahoslavený je člověk, který doufá v Hospodina“ (17,5-7). I když se plně spoléháme na přímluvu některého světce nebo ještě více Panny Marie, má naše důvěra hodnotu pouze ve vztahu ke Kristu. Jako by cesta k tomuto světcovi nebo Panně Marii nekončila. Jde tudy, ale ve vztahu ke Kristu. Je to pouto. Kristus je pouto, které nás spojuje s ním a mezi sebou navzájem, které má specifické

jméno: toto pouto, které nás všechny spojuje, mezi námi a námi a Kristem, je „společenství svatých“. Ne, zázraky nedělají svatí, ne! Řeknete: „Tenhle světec dělá tolik zázraků...“ Ne, přestaňte: svatí nedělají zázraky, pouze skrze ně působí Boží milost. Zázraky koná Bůh, Boží milost působící skrze svatého člověka, spravedlivého člověka. To musí být jasné. Jsou lidé, kteří říkají: „Nevěřím v Boha, nevím, ale věřím v tohoto světce“. Ne, to je špatně. Světec je přímluvce, který se za nás modlí a my se modlíme k němu, a on se modlí za nás a Pán nám dává milost: Pán skrze světce.

Co je tedy „společenství svatých“? Katechismus katolické církve uvádí: „Společenství svatých je právě církev“ (č. 946). Jaká krásná definice! „Společenství svatých je právě církev“. Co to znamená? Že je církev vyhrazena pro dokonalé? Ne. To znamená, že je to společenství

spasených hříšníků. Církev je společenství spasených hříšníků. To je krásná definice. Nikdo se nemůže vyloučit z církve, všichni jsme spasení hříšníci. Naše svatost je plodem Boží lásky projevené v Kristu, který nás posvěcuje tím, že nás miluje v naší bídě a zachraňuje nás z ní. Díky němu jsme stále jedno tělo, říká svatý Pavel, v němž je Ježíš hlavou a my údy (srov. 1 Kor 12,12). Tento obraz Kristova těla a obraz těla vůbec nám okamžitě umožní pochopit, co to znamená být navzájem spojeni ve společenství. Poslechněme si, co říká svatý Pavel: „Trpí-li jeden úd,“ píše svatý Pavel, „trpí všechny údy spolu s ním; a je-li jeden úd poctěn, radují se s ním všechny údy. Vy jste tělo Kristovo a každý podle svého podílu jeho údy“ (1 Kor 12,26-27). To říká Pavel: všichni jsme jedno tělo, všichni jsme spojeni vírou, křtem... Všichni jsme ve společenství: spojeni ve

společenství s Ježíšem Kristem. A to je společenství svatých.

Drazí bratři a sestry, radost a smutek, které se týkají mého života, se týkají všech, stejně jako radost a smutek, které se týkají života bratra a sestry vedle nás, se týkají i mě. Nemohu být lhostejný k ostatním, protože všichni jsme v jednom těle, ve společenství. V tomto smyslu i hřích jednotlivého člověka vždy ovlivňuje všechny a láska každého jednotlivého člověka ovlivňuje všechny. Na základě společenství svatých, tohoto spojení, je každý člen církve hlubokým způsobem vázán ke mně: ale teď neříkám ke mně, protože jsem papež; ke každému z nás je vázán, jsme vázáni a spojeni hlubokým způsobem, a toto pouto je tak silné, že ho nemůže přerušit ani smrt. Společenství svatých se totiž netýká jen bratrů a sester, kteří jsou v tomto dějinném okamžiku vedle mě nebo kteří v tomto dějinném okamžiku

žijí, ale týká se také těch, kteří ukončili svou cestu, svou pozemskou pouť a překročili práh smrti. I oni jsou s námi ve společenství.

Přemýšlejme, drazí bratři a sestry: v Kristu nás nikdo nikdy nemůže skutečně oddělit od těch, které milujeme, protože toto pouto je poutem existenčním, pevným poutem, které je v naší přirozenosti; mění se pouze způsob, jakým jsme s každým z nich spolu, ale nic a nikdo nemůže toto pouto přerušit. „Otče, pomysleme na ty, kdo zapřeli víru, kdo jsou odpadlíci, kdo jsou pronásledovateli církve, kdo zapřeli svůj křest: jsou také oni doma?“. Ano, i tito. Všichni. Rouhači, všichni. Jsme bratři. To je společenství svatých. Společenství svatých spojuje společenství věřících na zemi i v nebi. A na zemi svaté, hříšníky, všechny.

V tomto smyslu vztah přátelství, který mohu navázat s bratrem nebo

sestrou vedle sebe, mohu navázat i s bratrem nebo sestrou v nebi. Svatí jsou přátelé, s nimiž velmi často navazujeme přátelské vztahy. To, co nazýváme oddaností ke světcí - jsem velmi oddán tomuto světcí, této světcí - to, co nazýváme oddaností, je ve skutečnosti způsob vyjádření lásky založený právě na tomto poutu, které nás spojuje. Také v běžném životě můžeme říci: „Ale ten člověk je tak zbožně oddán svým starým rodičům.“ Ne, je to způsob lásky, výraz lásky. A všichni víme, že se vždy můžeme obrátit na přítele, zejména když se ocitneme v nesnázích a potřebujeme pomoc. A v nebi máme přátele. Všichni potřebujeme přátele, všichni potřebujeme smysluplné vztahy, které nám pomohou projít životem. I Ježíš měl své přátele a obracel se na ně v rozhodujících okamžicích své lidské zkušenosti. V dějinách církve je několik konstant, které provázejí společenství věřících: především

velká náklonnost a velmi silné pouto, které církve vždy cítila k Marii, Matce Boží a naší Matce. Ale také zvláštní úcta a náklonnost, kterou propůjčila svatému Josefovi. Vždyť Bůh mu svěruje to nejcennější, co má: svého Syna Ježíše a Pannu Marii. Díky společenství svatých vždy cítíme, že jsou nám blízcí svatí muži a ženy, kteří jsou našimi patrony, například kvůli jménu, které nosíme, kvůli kostelu, ke kterému patříme, kvůli místu, kde žijeme, a tak dále, dokonce i kvůli osobní zbožnosti. A to je důvěra, která nás musí vždy povzbuzovat, když se k nim obracíme v rozhodujících okamžicích našeho života. Není to magie, není to pověra, oddanost svatým; je to prostě rozhovor s bratrem, sestrou, kteří jsou před Bohem, kteří vedli spravedlivý život, svatý život, vzorný život a nyní jsou před Bohem. Mluvím s tímto bratrem, s touto sestrou a prosím je o přímluvu za potřeby, které mám.

Právě proto bych rád zakončil tuto katechezi modlitbou ke svatému Josefovi, ke které mám zvláštní vztah a kterou recituji každý den už více než 40 let. Je to modlitba, kterou jsem našel v modlitební knížce Sester Ježíše a Marie z konce 17. století. Je to velmi krásné, ale více než modlitba je to výzva tomuto příteli, tomuto otci, tomuto našemu ochránci, kterým je svatý Josef. Bylo by hezké, kdybyste se tuto modlitbu naučili a opakovali ji. Přečtu ji:

„Slavný patriarcho svatý Josefe, jehož moc umí učinit nemožné věci možnými, přijď mi na pomoc v těchto chvílích úzkosti a těžkostí. Vezmi pod svou ochranu ty vážné a obtížné situace, které ti svěřuji, aby měly šťastné řešení. Můj milovaný Otče, veškerou svou důvěru vkládám do tebe. Ať se neříká, že jsem tě vzýval nadarmo, a protože s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvá dobrota je stejně velká jako tvá moc.“

Svěřuji se touto modlitbou svatému
Josefovi každý den už více než 40 let:
je to stará modlitba.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
mezi-nami-a-temi-v-nebi-existuje-
neznicitelne-pouto/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/mezi-nami-a-temi-v-nebi-existuje-neznicitelne-pouto/) (07.08.2025)